

gradbøje ordet sandhed. Det, jeg har sagt, det står jeg ved som en sandhed.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, så er det faktisk ikke nogen sandhed. Men jeg vil godt lige sige, at jeg synes, det var flot af hr. Henrik Svane at gå op lige sådan og redde Socialdemokratiet og sige, at tingene forholder sig sådan.

Den undrende danske befolkning kan simpelt hen ikke få ind i sit hoved, hvordan det her har kunnet lade sig skrue sammen: At den introduktionsydelse, som fungerede så perfekt, pludselig bliver afskaffet, fordi en flok radikale sidder og dikterer rundt med folketingsgruppen på det radikale landsmøde ovre i Nyborg, eller hvor det var, man holdt det. Det er jo det, der er sandheden, og så synes jeg, at det er flot, at hr. Henrik Svane for at redde Socialdemokratiet lige kommer op og siger: Jamen det var noget, vi var enige om. Ja, man var enig, for ellers var regeringen gået fra hinanden. Det er og bliver den historiske sandhed.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Som udgangspunkt var vi jo i Enhedslisten utrolig positiv over for ideen bag en integrationslov. Efter i årevis at have oplevet, hvordan borgerlige regeringer igennem 1980'erne havde været tilfreds med, at folk kom og arbejdede her, men ikke gjorde noget som helst for at sikre integration, så var det på tide, at der blev skabt en integrationslov. Derfor var vi positive over for den idé, men vi stemte imod primært af to årsager, fordi der var to store problemer. Der var også nogle småproblemer, men der var to store problemer.

Det ene var forskelsbehandling. Det er det, der hedder diskrimination, hvis det er negerne ovre i USA, man snakker om, men i Danmark der hedder det altså forskelsbehandling i integrationsydelsen. Man lavede en integrationsydelse, som betød, at udlændinge, der var kommet til Danmark, fik langt under danske bistandsklienter og fik langt under danske folkepensionister at leve for, og det er jo sådan set det, der er det centrale. Man kan jo ikke spise et kursus, man går på. Det kan man ikke. Man kan heller ikke spise en bolig, man får stillet til rådighed. Man kan spise mad, og til at leve for fik

de en utrolig lav støtte. Det var det ene problem.

Det andet problem var, at der var en stavnsbinding i 3 år. De er kommet til landet, og så siger man: I 3 år skal I bo et bestemt sted, og I må ikke flytte jer.

Første punkt er man ved at rette nu. Det er vi glade for. Der er sikkert flere grunde til, at det er ved at blive rettet. Et var jo – i modsætning til, hvad hr. Poul Nødgaard siger – at kommunerne entydigt meldte, det her system fungerer ad Pommern til. En anden grund var den brede folkelige modstand, som var mod det, fra en række folkelige organisationer, som ikke vil have diskrimination i Danmark. Den tredje grund var vel også, at det på et eller andet plan kom til at indgå i finanslovforhandlingerne, og det må have stået regeringen klart, at det ville have været vanskeligt at afslutte finanslovforhandlingerne, hvis ikke det her problem blev løst.

Når det gælder det andet punkt, spørgsmålet om stavnsbindingen, så er det jo ikke blevet rettet, og det beklager vi jo meget. Vi kan læse i Weekendavisen i dag, og jeg vil læse en lille historie op: »Da en 64-årig irakisk enke for et par måneder siden fik asyl i Danmark, håbede hun på at kunne bo i nærheden af sin søn i København. Hun havde ikke andre at støtte sig til. I dag må den ældre kvinde nøjes med at tale med sin 37-årige søn i telefon nogle få gange om ugen. Udlændingestyrelsen anbragte hende i Bov i Sønderjylland, næsten 300 km væk. Hun er isoleret i et land, hun ikke kender, omgivet af fremmed med et sprog, hun ikke taler, og som hun – på grund af sin høje alder og analfabetisme – næppe nogen sinde kommer til at lære. Hvad enken og hendes søn har fået at mærke, er bagsiden af Danmarks første egentlige integrationslov.« Og Weekendavisen fortsætter: »De færreste ved, at flygtninges basale rettigheder bliver tilsidesat. I kvoternes hellige navn splitter Udlændingestyrelsen familier ad og dikterer dem en bopælskommune. Afgørelsen kan ikke ankes. Den stavnsbinder i praksis flygtningene til at blive i kommunen i 3 år.«

Det er jo en fuldstændig korrekt beskrivelse. Det problem har vi jo rejst, og det har vi ønsket at få gjort noget ved. Og kan vi få gjort noget ved det mellem første og anden behandling, så må den første og anden behandling for vores skyld gerne tage et stykke tid, fordi vi synes, at vi skal lave en integrationslov uden diskrimination. Det fortjener de flygtninge, der kommer til